

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 240.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938846848.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Da Viggo kom til Præstegaarden blev baade Pastor Frank og Helene saa grebne af det Udtryk af Fred og Glæde, der lyste i hans Ansigt, at ingen af dem i første Øieblik bemærkede den store Forandring der var foregaaet siden Minonas Død. Men Virginie saae den - og følte med smertelig Bevægelse at han var død for denne Verden. Der var ikke mindste Gjenskin af den Ild der engang havde luet i hans Blik, i den rolige Klarhed hvormed Sjælen nu lyste ud af de indsunkne Øine. Da han fæstede dem paa hende med et Udtryk fuldt af mild broderlig Velvillie, brast hun i Graad og greb hans

241
Haand som for at kysse den - først nu vidste hun hvor stor den Seir var, han havde vundet, og al egenkjerlig Sorg over hvad hun selv havde tabt, blev overveiet af Beundring for ham. Desuden - der skal meget til at miste Haabet! Virginie blev ved at nedsætte sine Fordringer, men hun opgav dem ikke. Hun tænkte: »Han vil aldrig elske mig som han har elsket Minona - men han har mig dog kjær, og jeg kan gjøre mig uundværlig for ham!« - Helene nærrede samme Haab! hun havde i den senere Tids fortrolige Samliv faaet saa høie Tanker om Virginie og tillige et saa inderligt Ønske for at see hende lykkelig, at hun allerede før Viggos Ankomst i sit Hjerte havde besluttet denne Forbindelse, og nu da han næsten udelukkende sluttede sig til hende, ved sin Indflydelse paa ham bestræbt sig for at virke for Virginie. Men i denne Henseende var han utilgjængelig. Alt hvad hun fortalte om Virginies selvopoffrende Kjærlighed og Omhu for hende, om hendes christelige Deltagelse for ham, vakte rigtignok hans Beundring - men han, som havde kjendt den Elskovsild der fortærede Minonas Hjerte, kunde ikke engang i Form af den usandsynligste Mulighed falde paa at det var Kjærlighed til ham, der havde hævet Virginie til den Høide hvor han saae hende. Hun var et af de Væsener der enten slet og ret betegnes som »en god Pige,« eller overføres fra Virkeligheden i Ideen, hvor de dyrkes som Idealer - igrunden den sørgeligste Skjæbne for et ungt uskyldigt, men dog af jordisk Kjærlighed opfyldt Pige hjerte. Viggo gik til denne Yderlighed - Virginie var for ham den christne Kvinde jomfruen, hvis Hjerte er Himlens Eiendom. Engang sagde han til Helene, der som sædvanligt havde ført Samtalen hen paa den unge Pige: »Hvor høit jeg end skatter hende, - og ingen kan dybere end jeg beundre en Natur som Virginies! - kan jeg dog ikke lade være i mine stille Tanker at beklage den Mand, der bliver forelsket i hende og skal have hende til sin Hustru, ligesom jeg altid trods min Beundring har beklaget Joseph, der var trolovet med den reneste og helligste Kvinde, som Gud velsignede fremfor alle - hans Resignation forekommer mig næsten overmenneskelig!« - Havde Viggo følt hvorledes Virginies Hjerte bankede da hun useet af ham og Helene, hørte disse Ord udtale af den Mand hun elskede, vilde han have erkjendt at hun var en jordisk Kvinde! ja det sidste Glimt af Helgenglorien maatte tabe sig for hans Blik dersom han vidste at hun, 242 istedetfor at tilkjendegive sin Nærværelse eller ubemærket fjerne sig fra sin skjulte Plads, med blussende Kinder og tilbageholdt Aandedrag trykkede sit Ansigt mod den tynde Væg der adskilte hende fra de Talende, for at opfatte hvert af disse Ord, der for hende indeholdt Liv og Død. Muligt vilde han foragte hende - man gaaer saa let fra den ene Yderlighed til den anden! og dog er der saameget af Evas Natur i alle Kvinder at ni af ti vilde gjøre det Samme i hendes Sted - men vel at mærke: af disse vilde de fleste tage deres Tilflugt til en lille Besvimelse der kunde fængsle dem til Pletten, for at besmykke dette Ophold for dem selv. Virginie blev svimmel, men hun ændsede ikke engang sit Ildebefindende - end sige benyttede det.